

... In dat Rijk bereikte de Kunst der Cartografie zo'n volmaakt-
heid dat de Kaart van één enkele Provincie een hele Stad in
beslag nam, en de Kaart van het Rijk één hele Provincie. Met
de tijd voldeden die Bovenmatige Kaarten niet langer en de
Colleges van Cartografen maakten een Kaart van het Rijk die
de omvang van dat Rijk had en er zorgvuldig mee samenviel.
De Volgende Generaties, de Studie van de Cartografie min-
der Toegedaan, begrepen dat die uitgebreide Kaart Nutteloos
was en leverden hem niet zonder Medogenloosheid over aan
de Onbarmhartigheden van de Zon en van de Wintren. In de
Woestijnen van het Westen staan nog uiteengevallen Brok-
stukken van de Kaart, bewoond door Beesten en Bedelaars; in
het hele Land is er verder geen ander reliëf van de Aardrijks-
kundige Disciplines te vinden.

Suárez Miranda, *Reizen van behoedzame gezellen*,
Boek IV, cap. XLV, 1648¹

SYNOPSIS

De tentoonstelling *Archipelago — A Problem (On Exactitude in Science)* centreert zich rond een fictieve, mentale archipel alwaar een groep wiskundigen, geologen, cartografen en andere wetenschappers een indexactie proberen te maken van de meetbare facetten en fenomenologische verschijningsvormen welke zij tijdens hun onderzoeksexpeditie ontdekken. Omdat het ongekende landschap voortdurend onderhevig is aan veranderingen en fluctuaties blijkt de geavanceerde meetapparatuur waarmee het gezelschap is uitgerust ongeschikt om hun bevindingen en waarnemingen op een accurate manier vast te leggen. De wetenschappelijke talen die zij voorheen elders gebruikten lijken op geen enkele manier te corresponderen met hun enigszins vooringenomen en stabiele verwachtingspatronen, vooropgezette kennis en epistemologische registers: de diversiteit aan leefomstandigheden en omgevingen die zij op de archipel aantreffen blijken zo divers en instabiel dat elk eiland om zijn eigen taalkundige en wetenschappelijke benadering vraagt. Daartoe besluiten zij een nieuw compendium te ontwikkelen met de titel *The Sea Island Mathematical Manual*, om recht te doen aan een wereld van constante verandering, door gebruik te maken van een reeks SF's (*science fact, science fiction, speculative fabulation, so far*).²

CONTEXT

Het observeren van natuurverschijnselen is een oefening in perceptie en representatie die op vele niveaus wordt betwist: van het nauwkeurig gebruik van meetapparatuur tot de sociale en politieke uitbuiting van informatie. *Archipelago — A Problem (On Exactitude in Science)* onderzoekt hoe de samenstelling van artistieke praktijken de totstandbrenging van, en verschuivingen tussen wetenschappelijke en niet-wetenschappelijke kennisproductie kan representeren bij het meten van de effecten van klimaatverandering, in tijden waarin stabiele achtergronden niet langer bestaan. Al zoekend naar nieuwe relationele modellen en benaderingen in het gedeelde handelsvermogen tussen mensen en niet mensen, wil de tentoonstelling het denken loskoppelen van de beperkingen van menselijke fenomenologie, omdat structuren van het zijn niet noodzakelijkerwijs corresponderen met structuren van geleefde ervaring. Of, in de woorden van filosoof Alfred North Whitehead:

[...] *Wat wij verwachten van de wetenschapsfilosofie is een uiteenzetting van de samenhang van dingen die we zintuigelijk waarnemen.*

Dit betekent een afwijzing van iedere theorie die psychische toevoegingen aan het in de waarneming bekende object accepteert. Wat bijvoorbeeld in de waarneming wordt gegeven is het groene gras. Dit is een object dat we kennen als een ingrediënt in de natuur. De theorie van psychische toevoegingen zou de groenheid behandelen als een toevoeging van de waarnemende geest, en zou aan de natuur alleen de moleculen en de stralingsenergie overlaten die de geest beïnvloeden in de richting van die waarneming. Ik beargumenteer dat het betrekken van de geest, die zijn eigen toevoegingen doet ten opzichte van het ding dat voor kennis middels zintuigelijke gewaarwording wordt geponeerd, slechts een manier is om het probleem van de natuurfilosofie te omzeilen. Dit probleem is het bediscussieren van de relaties tussen gekende dingen, geabstraheerd tot het loutere feit dat ze gekend zijn. Natuurfilosofie zou nooit moeten bevragen wat zich in de geest afspeelt, en wat in de natuur. Door dit wel te bevragen be-

kent de natuurfilosofie namelijk dat het heeft nagelaten relaties tussen gekende dingen uit te drukken, oftewel die natuurlijke relaties wiens uitdrukking zelf de natuurfilosofie is. Het kan zijn dat de taak te moeilijk voor ons is, dat de relaties te complex en te gevarieerd zijn voor ons begrip, of te onbeduidend om de moeite van het uiteenzetten waard te zijn. Het is inderdaad waar dat we slechts kleine stappen hebben gezet in het adequaat formuleren van zulke relaties. Maar laten we in ieder geval niet proberen om nalatigheid te verdoezelen onder een theorie die de waarnemende geest tracht te omzeilen.

*Waar ik in wezen tegen protesteer is de bifurcatie van de natuur in twee systemen van realiteit, die, voor zover ze echt zijn, echt zijn in verschillende betekenissen. Eén van deze realiteiten zou entiteiten zoals electronen omvatten, welke het onderwerp van onderzoek van de speculatieve fysica zijn. Dit zou een realiteit zijn die er is voor kennis, hoewel het in deze theorie nooit gekend is. Want wat wel gekend is, is de andere soort realiteit, welke secundair is aan de geest. Aldus zouden er twee naturen zijn, één is het vermoeden en de ander is de droom.*³

Wat de onderzoeksexpeditie in die zin nastreeft zijn de relaties tussen de dingen, om te zien wat daar gevonden kan worden, naast datgene wat wij als vanzelfsprekend en bekend ervaren. Maar hoe kunnen we geleidelijk het sensorium openstellen voor een meer bewuste, sensitieve en aandachtige overweging van de krachten die aan ons dominante, perceptuele regime voorbij gaan; dit in combinatie met de neiging van onze geest om toevoegingen te doen aan de basale bouwstenen van de wereld om alles begrijpelijk te maken? Als eerste poging zouden we kunnen stoppen met onze neiging om de menselijke figuur te voorzien van het vermogen om aan de basis van een reconstructie te staan, om de dingen in te bedden binnen ons antropocentrisch speelveld. Het is zeker moeilijk om geen Prometheanist te zijn, maar we moeten onze meetpogingen elders op richten.⁴ Filosoof Donna Haraway biedt een inzichtelijk perspectief in het maken van een onderscheid tussen zelf-organiserend en "maken met".

*Sympoiese is een simpel woord; het betekent "maken met." Niets maakt zichzelf; niets is daadwerkelijk autopoïetisch of zelf-organiserend. [...] Aardbewoners zijn nooit alleen. Dit is de radicale implicatie van sympoiese. Sympoiese is een woord dat hoort bij complexe, dynamische, responsieve, gesitueerde, historische systemen. Het is een woord voor het gezamenlijk ontwikkelen van de wereld. Sympoiese omhult autopoïese en ontvoorwt en breidt deze generatief uit. [...] Wellicht als vorm van sensuele moleculaire nieuwsgierigheid, en zeker als onverzadigbare honger, is de onweerstaanbare drang om elkaar te omhullen de vitale motor van het leven en sterven op aarde. Wezens doordringen elkaar, cirkelen rond en door elkaar heen, eten elkaar op, krijgen spijsverteringsstoornissen, enverteren en assimileren elkaar gedeeltelijk, en brengen daardoor sympoïetische schikkingen tot stand die ook wel bekend staan als cellen, organismen en ecologische assemblages.*⁵

Er dient een logica te veranderen. Laten we het idee van sympoiese overbrengen op de antipoden van de geest, naar het navigeren en registreren van een mentale archipel die tegelijkertijd in ons en elders is genesteld, in dit geval voor onze ogen gehistoriseerd door deze tentoonstelling en de samenstellende elementen ervan in de vorm van kunstwerken. Hier kunnen we niet langer de dingen die we tegenkomen met een stok prikken, om zo te horen wat ze te zeggen hebben, of onze meetinstrumenten inzetten om deducties te maken die enkel corresponderen met onze eigen antropocentrische logica. Het leven op de archipel is een leven van belichaming, van onszelf toepassen en het werken door en met sympoiese, naar talen die nooit de onze zijn geweest. In plaats van overmatig comfortabel te rusten in onze categorie kunnen we evengoed navigatiemiddelen en vertaal-tabellen ontwikkelen, voor een andere logica die in de onderlinge relaties tussen de dingen gevonden kan worden.

Voetnoten

1 Jorge Luis Borges, *De Verhalen*. Amsterdam 2016, p. 854. **2** Donna J. Haraway, *Staying with the Trouble — Making Kin in the Chthulucene*. Durham en Londen 2016, pp. 2-3. **3** Alfred North Whitehead, *The Concept of Nature*. Cranston 2012, pp. 28-29. **4** Prometheanisme is een term die door theoreticus John Dryzek gepopulariseerd werd om een omgevingsoriëntatie te beschrijven die de aarde ziet als een hulpbron waarvan het nut hoofdzakelijk wordt bepaald door menselijke behoeften en belangen en waarvan de milieuproblemen worden overwonnen door menselijke innovatie. De term werd geïntroduceerd in het werk van Dryzek, *The Politics of the Earth: Environmental Discourses* (1997). **5** Donna J. Haraway, *Staying with the Trouble — Making Kin in the Chthulucene*. Durham en Londen 2016, p. 5

THE SEA ISLAND MATHEMATICAL MANUAL

Deze handleiding is een catalogus van het levensproject zoals nagestreefd in *Archipelago — A Problem (On Exactitude in Science)*. De archipel heeft lange tijd een document van geheime beweging en instructie nodig gehad — een verzameling van studies die kunnen dienen om de begrippen die binnen elk facet van het levensprogramma verborgen zijn te verhelderen.

Botanische Codes

Het werk *Botanic Code — Botanischer Garden Universität Potsdam* begon als een wandeling in het park. Het werk neemt de vorm aan van een installatie waarmee Jorinde Voigt haar eigen waarneming van kleuren tijdens wandelingen in botanische tuinen nader onderzoekt. Volgens een algoritme worden de sterkst waargenomen kleuren in een volgorde van één tot vijf vastgelegd en vervolgens vertaald naar proportionele kleurvlakken en overgebracht op aluminium staven. Het resultaat is een code, die de informatie met betrekking tot kleur, proportie, prestatie, tijd, seizoen en standaard opsplijt.

Contact

In het werk *Contact* presenteert Nicolás Lamas zij aan zij een ammoniet — een fossiel dat minstens vijftien miljoen jaar oud is — en een iPad die aan het begin van het huidige decennium van de Apple productiebandoel rolde. Noties van veroudering, afval, en sporen achtergelaten door de mensheid, het digitaliseren van onze omgevingen zelfs van ons geheugen stijgen naar het oppervlak van ons bewustzijn, zoals dit fossiel aangetroffen wordt onder de voeten van een wandelaar.

China IV

In haar tekeningen heeft Jorinde Voigt een gecodeerde vorm van schrijven ontwikkeld, om zo materiële fenomenen in visuele composities te transformeren. Ongeacht de complexiteit van deze processen brengt de kunstenaar een gevoel van orde over met haar werksystemen. Middels een netwerk van lijnen, wiskundige grids en muzikale patronen, die zowel chaotisch als poëtisch zijn, onderzoekt Voigt de werking van de menselijke waarneming en de factoren die deze vormgeven.

Dave (Versie 3)

De werken van Michael E. Smith lijken vaak op een fysieke reconstructie van emotionele misvormingen. Hij biedt tegenwicht aan de ecologische en economische rampen van onze tijd met een materialisme van basisbehoeften, gepresenteerd als een opmaak van verwoeste lichamen. Smith heeft de mens uit zijn kunst gewist en de dingen

die hem ooit dierbaar waren behouden, die hem hebben gekleed en warm gehouden, die hem hebben gevoed of waarin hij zijn voedsel opsloeg, die hij gebruikte als gereedschap, om mee te communiceren, of waaruit hij hoop kon putten.

Exact Tegenovergestelde van Afstand, Het *The Exact Opposite of Distance — Drawings (Forest Windows)* bestaat uit een reeks tekening gemaakt in het Amazone regenwoud. In deze omgeving, verzadigd met kleuren, met gesedimenteerde lagen van materiaal, warmte en vocht, wordt de aandacht afgeleid door een wirwar van lijnen, de dichtheid van texturen, en door de eeuwig pulserende kleuren als gevolg van de oneindige veranderende kwaliteiten van het licht. In haar tekeningen maakt Irene Kopelman de metamorfosen van het landschap voelbaar. Ze slaagt hierin door gebruik te maken van een protocol dat is afgeleid van haar perceptie van de omgeving, en dat haar toelaat een bepaald gezichtspunt te kaderen. Op deze wijze maakt Kopelman van de landschapspellijke overvloeiingen en vervlechtingen haar uitgangspunt, en kadreert opeenvolgende zichten door een willekeurige lijn in haar gezichtsveld te volgen tot ze een ander gezichtspunt, een tak, een liaan, een stengel, kruist; lijnen die alle *ad libitum* gevolgd worden tot de ruimte van de pagina volledig verzadigd is.

Groote Heelal, Het

Als onderdeel van een groter systeem van met elkaar verbonden werken, richt Joëlle Tuerlinckx zich op het ontrafelen van constructies van tijd en ruimte zoals deze zich voordoen in woorden en beelden. *HET GROOTE HEELAL (Planche explicative — série De sterren in hun loop)* toont een pagina van een boek met daarin een hypothese over de mogelijke vorm van de kosmos. Met aantekeningen in de marges van de tekst, onderstreepte zinsneden, bladwijzers van gescheurde stukjes papier en een stevig vel zwart papier dat een groot gedeelte van de rechter pagina bedekt, worden nieuwe connotaties en dimensies aan de tekst toegevoegd. Door dit zorgvuldige spel van interventies worden macro-kosmische reflecties gepaard met de microkosmos van de studio en de gebaren van het individu.

Grassen

De artistieke praktijk van Francisco Tropa combineert sculptuur met verouderde voorwerpen uit de technologie en het menselijk leven. Zijn werken hebben de neiging een aandachtige relatie aan te gaan met het begrip geschiedenis. De kunstenaar creëert een soort archeologisch portret van het hedendaagse, tussen fossiel en artefact, waarbinnen verstilling en beweging, suspensie en balans samensmelten.

i.e n°1

De fundamentele artistieke benadering van Benoît Maire is gericht op de praktijk van de collage: beelden, documenten, objecten en teksten worden bij elkaar gebracht door een precies netwerk van referenties naar filosofie, wetenschap, psychoanalyse, film en literatuur. Maire's zoektocht naar een ultieme, concrete uitdrukking van de intellectuele fundamenten van zijn werk weerspiegelt de zoektocht van andere kunstenaars van zijn generatie, die de praktijk van de conceptuele kunst willen vernieuwen door bewust voorbij te gaan aan het schisma tussen het object en het idee. Het gaat erom cognitieve structuren met elkaar te laten botsen en een wilde, sensuele verstandhouding aan te gaan met theorie en cultuur. In de video *i.e n°1* is te zien hoe Maire zijn omgeving meet met verschillende gereedschappen die hij wapens noemt: het zijn uitvindingen gemaakt van gevonden voorwerpen en materialen, zowel natuurlijke als door de mens vervaardigd.

Kussen

De sculptuur *Untitled (Pillow)* van Anna Betze bestaat uit een tapijt van geverfde, gekleurde en verbrande Flokati wol, gedrapeerd over een ovaalvormig platform. De licht glooiende, multi-dimensionale vorm bouwt voort op haar eerdere werken, die veelal bestaan uit gekleurde tapijten in gelijksoortige materialen, hangend aan de muur. Met *Untitled (Pillow)* brengt Betze de handelingen echter verder de ruimte in, om zo een verhoogde ervaring van de kleuren, gaten en vlekken die overblijven van haar werkproces mogelijk te maken. Door Betze wordt *Untitled (Pillow)* benoemd als: *zowel een landschap, planeet, lichaam, bed, een asbak, een kankergezwell,*

een wollen deken in de midzomer, een oude, doorrookte woonkamer, een tuin in volle bloei — heet en zwoeterig, wellicht zoals een lichaam aanvoelt onder een jurk.

Leugenaar, De

Le Menteur belichaamt een probleem, of een denkbeeld dat niet kan worden opgelost omdat het onoverkomelijke interne tegenstrijdigheden vertoont. De afbeelding toont Benoît Maire, zittend op de vloer terwijl hij iets tussen zijn handen bekijkt. Naast hem doet een wit vel papier dienst als een achtergrond waarop een waterfles, een rode waterpas en een eigengemaakt meetinstrument zijn gerangschikt. De vraag luidt: Wat is het doel van de aanblik waar Maire op wijst? In het werk stelt Maire een belangrijke voorwaarde voor de manier waarop wij collectieve werkelijkheden construeren. Deze voorwaarde bestaat uit het geloven van de ander wanneer die als enige een bepaalde werkelijkheid waarneemt, om de collectieve afwijzing, en het gebrek aan respect en verdriet wat daarmee gepaard gaat, te vermijden. De getuige is alleen, en diens visie blijft ongegrond.

Liniaal (100 Jaar)

Of, in andere woorden, zoals geformuleerd door Cevdet Ereğ:

1. *Deze linialen zijn van zichzelf geen tijdlijnen.*
2. *Deze linialen zijn tijdlijn-makers.*
3. *De gebruikelijke linialen (in de wereld van afstand, hoek of gemeten ruimte) zijn gereedschappen om mee te meten, te tekenen, te snijden, enz.*
4. *Deze linialen zijn bedoeld als hulpmiddelen bij het tekenen (of hulpmiddelen die bekeken en overdacht kunnen worden). Ik bedoel, ik doe geen absurd voorstel om "tijd te meten".*
5. *Schetsen van vogelperspectieven van chronologieën.*
6. *Met of zonder schaal.*
7. *Data of welke soort van markeringen op deze linialen worden (uitsluitend en uitsluitend) voorgesteld als referentiepunten. Zoals 0, 1, 2 op een gebruikelijke liniaal. Ik doe mijn best om er geen commentaar op te geven.*
8. *Ik weet niet wat 1971, 1974 of 1980 voor jou betekent. Net zoals ik niet weet wat jij zult meten of tekenen met een 10 meter lange rolmaat.*

Naakte Papegaai, De

Voor de serie *The Naked Parrot* gebruikt Etienne Chambaud een zwart-witte fotografische afdruk waarop een boek te zien is, geopend op een pagina waarop een beeld van een witte duif is afgedrukt. Elke foto is uniek dankzij de verschillende kleuren die door middel van pigmentdruk en de toevoeging van verf en voedselkleuren aan het dier worden gegeven. Per afbeelding variëren de veer kleuren van ingetogen tot uitbundig, waardoor het geheel een expressieve en originele uitstraling krijgt. De kunstenaar is geïnteresseerd in de complexe relaties van hybridisatie tussen dieren en mensen. Hij geeft elke vogel een nieuw uiterlijk, dat hij dit symbolisch lijkt te onttrekken uit de broed- en domesticatie technieken waaruit de vogel oorspronkelijk

kwam. Daarom kan gezegd worden dat de duif een "naakte papegaai" wordt, of een "moderne chimaera"; een wezen dat volledig van buitenaf is opgebouwd.

Regen

Raining (Sound Piece) is een atmosferische geluidsinstallatie van Dominique Gonzalez-Foerster, bestaande uit een luidspreker die het geluid van eindeloos vallende waterdruppels reproduceert. Het melancholische geluidlandschap van regendruppels, ontwikkeld rond een fictieve, dystopische visie op het leven enkele decennia in de toekomst, bepaald de sfeer van de ruimte waar het werk wordt tentoongesteld.

Reiziger

Het werk van Oscar Santillán zinspeelt op het bestaan van een territorium waar de grenzen van wat mogelijk is overschreden kunnen worden: wat gebeurd is, wat gebeurd kan zijn, en wat gepresenteerd wordt zijn gelijkwaardige termen. Het werk *Voyager* bestaat uit een verloren overhemd waarvan de knopen missen, dat door de kunstenaar werd gevonden tijdens een wandeling in het bos. Om het overhemd te restaureren liet Santillán nieuwe knopen maken door meteorieten te smelten en in de vorm van knopen te gieten, en ze daarna op het overhemd te naaien. Deze handeling brengt twee verschillende entiteiten, en hun samen vallende tijdsdimensies bijeen, die elkaar anders nooit zouden hebben ontmoet.

Ridderspoor en Slibbladkaardebol

Karl Blossfeldt (1865 – 1932) is bekend om zijn uitgebreide en unieke verzameling fotografische plantenportretten, waarmee hij de tactiele eigenschappen, complexe vormen en geheimzinnige aspecten van flora laat zien. Door het laten samensmelten van wetenschappelijke observatie, sculpturale vorm en surrealistische compositie pionierde hij een artistieke stijl die nieuwe benaderingen van moderne kunst en fotografie ontwikkelde. Blossfeldt ontwikkelde een reeks zelfgemaakte cameras waarmee hij de oppervlakten van planten tot in het kleinste detail kon fotograferen. Zijn werken werden vooral gebruikt als educatieve hulpmiddelen en werden in 1928 met zijn eerste publicatie, *Urformen der Kunst*, onder de aandacht van het publiek gebracht.

Vertellingen #5

(Perada, Griekenland, september 2009)

In het werk van Daniel Gustav Cramer neemt fotografie een prominente plaats in. Hij werkt graag met herhaling en de continuïteit van het stilstaande beeld. Zo bestaat de serie *Tales* (2000 – doorlopend) uit analoge foto's die opeenvolgende gebeurtenissen op specifieke locaties weergeven. De afbeeldingen suggereren stapsgewijze verschuivingen in de tijd, of, in het geval van het werk in deze tentoonstelling, beweging binnen een schijnbaar tijdsvacuüm: de aan- of afwezigheid van een boot in een meer, de bewegingen van een eenzame figuur op een door water omringde rotsformatie, de verschijning van een vrouw achter de verschillende ramen van een appartement, of de rustige handelingen van een visser op zee. Een groot deel van

Cramer's werk ontstaat tijdens de reizen die hij onderneemt. Reizen brengt hem in een andere staat van bewustzijn — alert, observerend en open. Cramer beschouwt de dingen graag van een afstand: *Ik hecht veel belang aan het idee dat mijn betrokkenheid bij mijn onderwerpen geen sporen nalaat en niets aantast. Wanneer ik fotografeer neem ik niets mee; niets verandert. Ik observeer slechts. De blik door de lens is het enige actieve gereedschap.*

Zeepaard, Het

De films van Jean Painlevé (1902–1989) worden gekweld door schrikbeelden van het onmenselijke. "Wetenschap is fictie", bepleitte Painlevé: de bewegingen van microscopische trilharen verontrusten omdat ze functioneel zijn en een gedachteloze intelligentie uitstralen. Zo laat het werk van Painlevé ons achter met een spookachtig besef van onze eigen vreemdheid, zelfs als we ons verbazen over de bizarre wonderen van de natuur. Dit is geen ongepaste projectie van menselijke eigenschappen op andere soorten, maar een observatie van hoe we op gelijke voet staan met de rest van het rijk der dieren.

Zelfportret als een Distributiediagram

Voor zijn *Self Portrait* series gebruikt Gabriel Kuri materialen en ready-made vormen van alledaagse objecten om composities te maken die balanceren tussen abstractie en antropomorfische representatie. De collage van materialen, kleuren, en oppervlaktestructuren, als ook de combinatie van natuurlijke en kunstmatige objecten, bepalen veelal de emotionele toon van deze zelf-ironische werken. Het werk *Self Portrait as Distribution Diagram* combineert de natuurlijke vorm van een schelp met de plastic voorwerpen die worden geassocieerd met hedendaagse productie- en consumptiepraktijken. Zo bevat de sculptuur zowel het ironische, subjectieve zelfbeeld op een bepaald moment in de tijd, als een referentie naar de bepaling van de identiteit van een persoon door utilitaire, alledaagse zaken.

Zwerm

Jochen Lempert studeerde biologie, en zijn kennis van de natuurlijke wereld vormt zijn foto's van planten- en dierenrijken. Het snijpunt tussen biologie en beeldende kunst is het voortdurende aandachtsgebied van Jochen Lempert. Soms adresseert hij de verbindingen tussen de wetenschap en zijn fotografische visualisatie op een directe manier — het feit benadrukkend dat wetenschappelijke inzichten niet los van het medium van hun communicatie kunnen worden begrepen. Zijn afbeeldingen geven toegang tot onze directe omgeving — in esthetische opzicht, en als locaties voor wetenschappelijk inzicht. Op deze manier tonen de werken van Lempert dat de wereld om ons heen, waarmee wij wederzijds verbonden zijn, gevormd wordt door factoren die ons altijd markeren als onderdelen van een groter geheel. Zodoende is zijn werk een voorbeeld van biologie in de beste zin van het woord — een levensles.

Act II

Archipelago — A Problem (On Exactitude in Science)

Anna Betbeze, Karl Blossfeldt, Etienne Chambaud, Daniel Gustav Cramer, Cevdet Erek, Dominique Gonzalez-Foerster, Irene Kopelman, Gabriel Kuri, Nicolás Lamas, Jochen Lempert, Benoît Maire, Jean Painlevé, Oscar Santillán, Michael E. Smith, Francisco Tropa, Joëlle Tuerlinckx, Jorinde Voigt

04.11.2018 – 23.12.2018

Curator:

Niekolaas Johannes Lekkerkerk

Tekst:

Niekolaas Johannes Lekkerkerk

Proeflezing:

Titus Verheijen

Vertaling:

Niels Bekkema

Productie:

Chris Bestebreurtje en Petra Kuipers

Locatie:

Toussaintkade 49, Den Haag

Openingstijden:

Donderdag t/m zondag 11.00–18.00 uur

Publiek Programma

04.11.2018

Opening, 15.00–18.00 uur

Mede mogelijk gemaakt door:

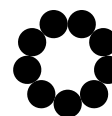
Met dank aan:

Cees van den Burg, Phyllis Dierick, Amandine Faugère, Jeroen Groot, Silvia Guerra, Melle Hendrikse, Peter Mechelse, Samuel Monier, Dick Pellegrom

Cortex Athletico, KOW (Berlin), Galerie Christian Lethert, Galerie Lumière des roses, Meessen De Clercq, Galerie Mor Charpentier, ProjecteSD, Esther Schipper Gallery, Kate Werble Gallery, Galerie Jocelyn Wolff

Speciale dank aan:

Albert Groot

In de *denkbeeldige collectie* van Tlön Projects zijn werken opgenomen uit verscheidene privécollecties. Deze *denkbeeldige collectie* vormt het vertrekpunt voor het Satellietprogramma van Tlön Projects. De werken in Act I en Act II zijn afkomstig uit de volgende collecties: Lorraine Janet Dean & Nigel Bagley, Laurent Fiévet, G + W, Joseph Kouli, Lab'Bel, Reyn van der Lugt, Masureel, Famille Servais, Veys-Verhaevert

Grafisch ontwerp:
Sabo Day
Lettertype:
Orbis voor Tlön
Projects, door
Jung-Lee Type
Foundry
Druk:
robstolk®